

پیرامون عوامفریبی های جمهوری اسلامی در آزادی

دستگیر شدگان اخیر!

در روزهای اخیر ، تعدادی از دستگیر شدگان مراسم روز جهانی کارگر در جلوی مجلس و دستگیر شدگان در ارتباط با مبارزات کارگران هفت تپه و همچنین اسماعیل بخشی از نمایندگان کارگران مجتمع نیشکر هفت تپه که در میان نفرت افکار عمومی به حبس های طولانی مدت محکوم گشته اند، با وثیقه های سنگین به طور موقت از زندان آزاد شدند.

امروز ، بر بستر خشم و نفرت به حق مردم ما و بویژه کارگران محروم از کلیت رژیم جمهوری اسلامی و نسبت به بگیر و بند و محکوم کردن دستگیر شدگان به زندان های طویل المدت، شعار "زندانی سیاسی آزاد باید گردد" به درستی در هر گوشه این مملکت پژواک یافته است. از این روست که آزادی این زندانیان از چنگال شکنجه گران و پیوستن آن ها به خانواده ها و عزیزانشان خواست همه نیروهای آزادیخواه و به خصوص کمونیست های راستین بوده و می باشد. اما در مورد زندانیان نامبرده واقعیت این است که رژیم با بستن محکومیت های سنگین به آنان، این زندانیان را تنها به طور موقت از زندان آزاد نموده و شمشیر دستگاه سرکوب سرمایه داران را بر بالای سر آن ها قرار داده است تا از خط و مرزهای تعیین شده دیکتاتوری حاکم قدمی فراتر نهند - که معنی آن حتی عدم مبارزه برای تحقق بدیهی ترین خواست های کارگران می باشد.

نیازی به تاکید نیست که با توجه به وثیقه های کمر شکن و شرایط حاکم بر به اصطلاح آزادی دستگیر شدگان، همه می دانند که گرچه این زندانیان اکنون خوشبختانه در خارج از زندان به سر می برند، اما تمام هستی و معاش و زندگی آنان همچنان با زنجیرهایی محکمتر از قبل، در دست زندانیان دژخیمی قرار دارد که تمامی جامعه تحت سلطه ما را به یک زندان بزرگ تبدیل کرده و هر لحظه که اراده کنند ، هر زندانی آزاد شده را بدون ارتکاب هیچ جرمی دوباره به شکنجه گاه های خویش بر خواهند گردانید تا برنامه های ضد خلقی و سرکوبگرانه خویش علیه کارگران محروم را اجرا کنند. این حقایق نشان می دهند که در ورای آزادی این زندانیان هر مصلحت از سوی حاکمان استثمارگر می تواند وجود داشته باشد مگر رحم و مروت و عدالت و اصلاح! این در حالی است که در درجه اول این آزاد شدگان ، آن هم به طور موقت اساساً نمی بایست توسط مزدوران رژیم دستگیر می شدند. اصولاً، شرکت در مراسم روز کارگر که جمهوری اسلامی برای بزک کردن چهره دیکتاتور خود در انظار جهانی آن را قانونی اعلام کرده چرا باید باعث حبس و محکومیت قضائی گردد؟ یا مگر کارگران هفت تپه از سرمایه داران زالو صفت و حکومت مدافع آن ها چه چیزی جز حقوق انسانی و مطالبات بر حق خویش را می خواستند که با چنان یورش وحشیانه به تجمعات مسالمت آمیزشان مواجه شدند و نمایندگان شان به شکلی ددمنشانه دستگیر و شکنجه و زندانی گشتند؟

واقعیت این است که آزادی مشروط و با وثیقه های سنگین به اصطلاح زندانیان آزاد شده اخیر، یکی دیگر از مانورهای حکومت سرمایه داران است که با اشاعه توهم نسبت به ماهیت نظام دیکتاتوری حاکم، تلاش می کنند تا برای مدتی هم که شده چهره کارگر کش دیکتاتوری حاکم را بزک کنند و رسوایی محکومیت های سنگین و بی ربط این زندانیان را به افراد و دسته های خاصی در حاکمیت نسبت داده و کل رژیم را از آماج خشم کارگران و نیروهای آزادیخواه جامعه مصون دارند. همانطور که می دانیم از مدت ها پیش، مهره هائی از رژیم با پز مصلح و نشان دادن ظاهراً "دلسوزی" خود برای کارگران و فعالین کارگری به ابراز برخی "انتقادات" نسبت به صدور احکام طولانی مدت برای آنان می پرداختند که البته مبداء اش پس از آن بود که رئیس قوه قضائیه، سید

ابراهیم رئیسی که یکی از جلادان خون آشام دهه ۶۰ و قاتل هزاران تن از آزادیخواهان ایران می باشد، قیافه "منصف" به خود گرفته و دستور "ویژه‌ای" برای "تجدید نظر و رسیدگی منصفانه" در مورد "احکام صادره در برخی پرونده‌های اخیر"، صادر نمود. واضح است که این مانورها و توهم پراکنی ها در خدمت رواج اصلاح طلبی و امیدوار نگاه داشتن نیروهای سازشکار در جامعه بود. امروز نیز همان ها می کوشند آزادی موقت زندانیان اخیر را نشانه "عدالت" و "اعتدال" در جمهوری اسلامی و نشانه ای از "اصلاح پذیر بودن" آن جا بزنند و چهره کارگر ستیز و تبهکار نظام حاکم را استتار کنند.

باید بدانیم که رواج ایده های اصلاح طلبانه نه فقط از طرف خود دم و دستگاه رژیم (که در مواجهه با خشم و نفرت بیکران کارگران و زحمتکشانشان از جمهوری اسلامی و نظام سرمایه داری حاکم، خود را ناچار به این کار می بینند)، بلکه از طرف مرتجعین دیگر و حتی نیروهای آزادیخواهی هم صورت می گیرد که بنا به ماهیت طبقاتی خرده بورژوازی خود در توهم نسبت به عملکردهای مکارانه رژیم به سر می برند. این دسته آخر مانور جمهوری اسلامی در آزاد کردن موقت زندانیان نامبرده - آن هم در شرایطی که محکومیت های طولانی مدت و وثیقه های سنگینی برای آن ها تعیین کرده اند که همچون شمشیری بالای سر آزادشدگان قرار گرفته و همواره به آن ها خطر زیر پا گذاشتن خط و مرزهای تعیین شده را گوشزد می کند - را کودکانه به حساب عقب نشینی رژیم گویا به خاطر تبلیغات اعتراضی در رابطه با آن زندانیان به خصوص در خارج از کشور به حساب می آورند. اینان هنوز ماهیت جنایتکار و در عین حال مکار و حیله گر رژیم جمهوری اسلامی را نشناخته اند و نمی توانند ببینند که "اعطای آزادی" به گروهی از زندانیان با اتهامات کارگری در شرایطی صورت می پذیرد که دستگاه سرکوب این رژیم کارگر ستیز و جنایتکار، روزی نیست که کارگران محروم را که تنها برای مطالبه حق زندگی و دریافت دستمزد به اعتراض دست می زنند، دستگیر و شکنجه نکرده و با زندان و شلاق و تبعید محکوم نکند. حمله وحشیانه اخیر نیروهای مسلح این رژیم به کارگران هپکو و به خون کشیدن آخرین تجمعات مسالمت آمیز کارگران آذربایجان و دستگیری ده ها تن از آنان و یا برای نمونه، دستگیری نمایندگان کارگران هفت تپه که برای "مذاکره" با مقامات حکومت حول خواست های کارگران به تهران دعوت شده بودند و همگی به اسارت گرفته شده و با تعهد و به صورت موقتی آزاد شدند، همه و همه نشان می دهند که جمهوری اسلامی ضد خلقی از دستگیری ها و آزادی های اخیر اساسا در جهت کنترل و سرکوب جنبش کارگری و تحکیم موقعیت و سلطه جهنمی اش علیه کارگران و کل جامعه استفاده کرده و خواهد کرد.

آزادی گروهی از زندانیان سیاسی و فعالین کارگری هفت تپه فرصتی ست تا تمامی انسان های آزادیخواه و نیروهای مبارز و انقلابی برای تبدیل این آزادی موقت به آزادی همیشگی و همچنین آزادی بی قید و شرط تمامی کارگران زندانی گمنام و همه زندانیان سیاسی دیگر، بکوشند و برای تحقق این هدف، امر مبارزه جهت سرنگونی رژیم کارگر ستیز جمهوری اسلامی را با گام های هر چه بلندتری به پیش ببرند.

کارگر زندانی، زندانی سیاسی، آزاد باید گردد!

چریکهای فدایی خلق ایران

۹ آبان ۱۳۹۸ - ۳۱ اکتبر ۲۰۱۹